

Toinen valitusperuste perustuu unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetyn selvitysaineiston huomioon ottamiseen vääristyneellä tavalla. Tässä näytössä kuvataan tosiasiallisesti toteutetut EDF:n pääoman uudelleenjärjestelytoimet, eikä sen perusteella voida yksilöidä sen väitetyn verovapautuksen laajuutta, jonka unionin yleinen tuomioistuin katsoi olleen olemassa.

Kolmannen valitusperusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin on loukannut unionin tuomioistuimen viimeaikaisessa oikeuskäytännössä ja erityisesti 20.9.2007 annetussa tuomiossa Frucona Košice (C-300/16 P) edellytetyn huolellista ja puolueetonta tutkimusta koskevan velvoitteen luonnetta ja ulottuvuutta.

Neljännän valitusperusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin loukkasi perusteluvetoa sekä kyseessä olleen toimenpiteen yksilöimisessä että siitä syystä, että kantajan Frucona Košice -tuomioon perustuvia väitteitä ei käsitelty.

Toissijaisesti esitetty valitusperuste perustuu oikeudelliseen virheeseen väitetyn tuen yksilöimisessä uudeksi tueksi, sillä se olisi pitänyt katsoa olemassa olevaksi tueksi.

⁽¹⁾ EUVL L 34, s. 152.

Valitus, jonka Italian tasavalta on tehnyt 9.4.2018 unionin yleisen tuomioistuimen (viides jaosto) asiassa T-91/16, Italia v. komissio, 25.1.2018 antamasta tuomiosta

(Asia C-247/18 P)

(2018/C 182/21)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Asianosaiset

Valittaja: Italian tasavalta (asiamiehet: G. Palmieri ja P. Gentili, avvocato dello Stato)

Muu osapuoli: Euroopan komissio

Vaatimukset

— Italian tasavalta vaatii unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 56 ja 58 artiklan nojalla unionin yleisen tuomioistuimen 25.1.2018 asiassa T-91/16 antaman tuomion, joka annettiin tiedoksi 29.1.2018 ja joka koskee Euroopan sosiaalirahaston tuen pienentämisestä Sisilian toimintaohjelmalta, joka kuuluu yhteisön rakennetuen myöntämiseksi Italian tavoitteen 1 kohdealueilla perustettujen yhteisön tukipuitteiden yhteyteen (POR Sicilia 2000–2006), 17.12.2015 annetun ja 18.12.2015 tiedoksi annetun komission päätöksen C(2015)9413 kumoamista; jotta viimeksi mainittu päätös kumotaan.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Italian tasavalta on riitauttanut unionin tuomioistuimessa unionin yleisen tuomioistuimen 25.1.2018 asiassa T-91/16 antaman tuomion, jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi Italian kanteen, jossa vaadittiin kumoamaan **Euroopan sosiaalirahaston tuen pienentämisestä Sisilian toimintaohjelmalta, joka kuuluu yhteisön rakennetuen myöntämiseksi Italian tavoitteen 1 kohdealueilla perustettujen yhteisön tukipuitteiden yhteyteen (POR Sicilia 2000–2006), 17.12.2015 annettu ja 18.12.2015 tiedoksi annettu komission päätös C(2015)9413**

Ensimmäinen valitusperuste. Asetuksen 1260/99 ⁽¹⁾ 39 artiklan ja asetuksen 438/2001 ⁽²⁾ 4, 6 ja 10 artiklan rikkominen: todistustaakkaa koskevan periaatteen loukkaaminen.

Unionin yleinen tuomioistuin ei ole ottanut huomioon, että sen toteamista tosiseikoista kävi ilmi, että komission vuonna 2008 uudelleen aloittama tarkastus koski samoja menoja, jotka oli jo tarkastettu vuosina 2005 ja 2006 ja jotka olivat johtaneet myönteiseen tulokseen, ilman että on tullut esiin uusia tosiseikkoja.

Toinen valitusperuste. Asetuksen 1260/99 39 artiklan, asetuksen 1083/2006 ⁽³⁾ 100 artiklan ja asetuksen 1303/2013 ⁽⁴⁾ 145 artiklan rikkominen: hyvän hallinnon periaatteen, kontradiktorisen periaatteen ja luottamuksensuojan periaatteiden loukkaaminen.

Unionin yleinen tuomioistuin on katsonut oikeutetuksi, kuitenkin tätä perustelematta, sen, että oikaisumenettely kesti kokonaisuudessaan yli seitsemän vuotta; komissio toimi pääasiallisesti siten, että sitova kuuden kuukauden määräaika, joka sillä on käytettävissään kuulemisesta alkaen lopullisen päätöksen tekemistä varten, alkoi kulua sen harkinnanvaraisesti vahvistamasta ajankohdasta, mikä teki tyhjäksi määräajan sitovan luonteen.

Kolmas valitusperuste. Asetuksen 1260/99 39 artiklan 2 ja 3 kohdan sekä asetuksen 438/2001 10 artiklan rikkominen. Tosiseikkojen vääristäminen.

Unionin yleinen tuomioistuin totesi, että nyt käsiteltävässä asiassa sovellettu virheprosentti oli olennaisesti erilainen sen mukaan, oliko kyseessä ajanjakso ennen 31.12.2006 vai sen jälkeen, sekä sen mukaan, olivatko kyseessä koherentteja hankkeita vai muita hankkeita koskevat menot. Se katsoi lisäksi lainvastaisesti, että oikaisu, joka perustui yhden ainoan 32,65 prosentin suuruisen virheprosentin ekstrapolaatioon, jota käytettiin erotuksetta kaikkien hankevuosien ja kaikentyyppisten hankkeiden osalta, oli asianmukainen. Se on siten loukannut korjausten suhteellisuutta ja otosten edustavuutta koskevia periaatteita.

⁽¹⁾ Rakennerahastoja koskevista yleisistä säännöksistä 21.6.1999 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1260/1999 (EYVL 1999, L 161, s. 1).

⁽²⁾ Neuvoston asetuksen (EY) N:o 1260/1999 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä rakennerahastoista myönnettävän tuen hallinto- ja valvontajärjestelmien osalta 2.3.2001 annettu komission asetus (EY) N:o 438/2001 (EYVL L 63, s. 21).

⁽³⁾ Euroopan aluekehitysrahastoa, Euroopan sosiaalirahastoa ja koheesiorahastoa koskevista yleisistä säännöksistä sekä asetuksen (EY) N:o 1260/1999 kumoamisesta 11.7.2006 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1083/2006 (EUVL 2006, L 210, s. 25).

⁽⁴⁾ Euroopan aluekehitysrahastoa, Euroopan sosiaalirahastoa, koheesiorahastoa, Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahastoa ja Euroopan meri- ja kalatalousrahastoa koskevista yhteisistä säännöksistä sekä Euroopan aluekehitysrahastoa, Euroopan sosiaalirahastoa, koheesiorahastoa ja Euroopan meri- ja kalatalousrahastoa koskevista yleisistä säännöksistä sekä neuvoston asetuksen (EY) N:o 1083/2006 kumoamisesta 17.12.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1303/2013 (EUVL 2013, L 347, s. 320).